

Okura Mektup

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2021

“Benim tereddütsüz bağlı olduğum şey sen değilsin, yazmak. Yazarken seni hiç düşünmüyorum. Aynı biçimde senin bağlı olduğun da ben değilim. Yazdıklarım.

Benim için sana yüreğimi sunmanın tek ve en iyi bildiğim yolu yazmak. Bunu sen de dâhil bütün riskleri göze alarak yapıyorum. Çünkü seni seviyorum ve dostluğumuz sonsuzluk vaadi taşıyor...”(Alıntı)

İnkâr edemeyeceğim bir yüksünlük ve de yolculuk elbet nefsimi terbiye etmeyi henüz on yaşında iken başarmışken...

Çocukça bir zaaf iken yemeye düşkünlüğüm ve sözcüklerle dostluk kurup kitaplar iken bu sefer açlığımı yok saydığım...

Mevsimin müdavimi sihirli bir rüzgârım ve sözcüklerimdir içimdeki devasa aşkın muadili.

Günsüz bir gökyüzü ve geceye otağı kuran yalnızlığın da makberi elbet soyutlandığım her duygu için en çok da mutluluk iken ulaşmayı beceremediğim o izafi rakım ve öldürdüğüm külüstür düşlerimin de tek tanığı iken Mevla'm.

Öznemde saklı olan bir öz veri elbet sevgiye düşkünlüğümle cereyan eden yaşama sevincim ve kutsalım iken sevmek en çok da çıktığım yolda bir başıma kaldığım belki de budur marifet bildiğim:

Sadece sevmek ve aşkın kızağında kaymak sonra da karışmak s/onsuzluğa...

İfa edip edeceğim çok şey saklı sihirli şapkamda ve her seferinde içinden kafasını gösteren o dişlek tavşan ve işte havucunu kemiriyor aslında benim bir ömürlük açlığımı giderdiğim.

Rüzgârın hızında kaybolan bir matem ve aşkı azığa alan kimse rüşvet verip onca sevgiyi ben sahiplenmişken.

İdame ettiğim kadar da idam sehpaında yaşıyorum ve düşlerden kurduğum zincire yeni bir halka ekliyorum.

Eklentileri asla sevmedim bu yüzden en baştan başlıyorum yaşamaya ve gidebildiğim en uzak zaman kendimle konuştuğum bir o kadar çocuk kalbimle kendimi ilk hatırladığım zaman dilimi ve mekân:

Evimizin misafir odası ve tüm sevdiklerimle bir aradayım. Yaş aralığım ise dörtle beş arası ve işte beş parmağı birbiri ile aynı sanıyorum ve her varlık sevginin imgesi ve kucaktan kucağa gezdiğim bir dost meclisi.

Sevginin gücü ve tarifi mutluluk ki ilk duyumsadıklarım ve ben evin içerisinde koşturup duruyorum en çok da güleç yüzüm gözümün önünden gitmeyen ne de olsa dış dünya ile irtibatım nerede ise yok gibi hele ki bir başıma sokağa çıkıp oynamam da yasak iken ben eve gelen misafirlerle avunuyorum ve çocuk aklımla sadece sevgiyi savunuyorum.

Renkler henüz kırılmamış yüreğim ise henüz bu günkü kadar büyümemiş çünkü evreni sadece gördüğüm insanlardan ibaret sanıyorum elbet İlahi Gücün varlığına vakıfım ve annemden öğrendiğim duaları ezberlemişken aşka düşkünlüğüm yeni yeni belirmiş.

Kimsesizliğin mubah olduğu bir yeryüzü en çok da sahip olduğum kocaman ailemle iştilal saf tuttuğum

hayatta boyumu aşacak duygulardan da bihaberim.

Mevsimin tadı tuzu mu?

Yoldan geçen mısırcı ya da dondurma satan seyyar.

İbaresini güzellik hayatın ve önsözlerim henüz biçimlenmemiş çünkü tek bildiğim duygu sevmek bir de oyun oynamak ve yemek yemek henüz basit bir mefhum bu yüzden belki de içim içimi yemiyor çünkü her şeye sahibim çocuk aklımla...

Atlardan bir yorgan üşümemi engelleyen ve annemin sıcak göğsü başımı dayamaktan haz duyduğum ki halen de en düşkün olduğum.

Ne kinaye ne ihanet ne de yalan...

Elbet deftere sığmayan ötesinde asla bilmediğim ve şahit olmadığım ki aklıma bile gelmezken olumsuz duygular çünkü hayat benim için sadece sevmekten ve oyundan ibaret...

Düşlerimden yorgun uyanmıyorum ve gerçekler ve doğru olan neyse sadece bir tane: hayat ya ak ya da kara bu yüzden muadili gölgelerin aslında hiç bilmediğim şeyler elbet insansız bir dünyanın da mümkün olmadığı ya da kendimsiz bir dünya özlemi duymadığım daha doğrusu kendimle de tek derdim yokken ve adım adım büyürken.

Şakıyan bir kuş belki de içimdeki yediverenlerin sevdalısı ve yıldız haritasında kayıtlı tek yıldız: ya Kutup yıldızı ya da Şimal ne de olsa hiç önemsemesem de ön adımları bir yıldız olmak bazen bana çok cazip geliyor ve de bir çiçek olduğumun farkındalığını henüz taşıyorum.

Hayat bir renkten ibaret ise illa ki pembe.

Sağdırcım mavi ve içim açık yeşil saçlarım ise kınalı yapıncak elbet doğal olmanın tek gerçek olduğunu daha o gün inandırılmışken üstüne üstük peşinen kabul ettiğim bir ömür.

İsrarla okula gidiyorum akabinde ve işte insan içine karışıyorum ilk kez ne de olsa aile hayatından çok farklı bir ambiyans: onlarca yaşıtım ve dünya tatlısı tanıdığım ve yüreğine aşık olduğum ilk yabancı: canım sınıf öğretmenim ve içimdeki sevgi okyanusunun coşkısına ta o günden vakıfım.

Öznemle salındığım okul koridorları ve sevdiğim bir dünya insan hele ki okumayı da sökünce yok benden mutlusunu ve biçimlenen duygular bazen kızabildiğim hele ki arkamdaki sefil çocuk saçımı çekerken bir güzel de tepki verebildiğim.

Kızılca kıyametin kopmadığı zamanlar ve tek lüksümüz oyun oynamak ve birbirimizle zaman zaman kavga ettiğimiz hele ki oyun çocuğu iken öğrenci olmayı adımlamışken değişik bir ruh hali ve coşkuyla ilk tanışıklığım...

Mutluluğun minvalinde yavaş yavaş büyürken ve bu güne eriştiğimde hala dün de kayıtlı şeyleri güne getirip nasıl da kolayca uyarıyorum ve maktulüyüm kimi duygunun belki de ısrarla yazmanın kocaman bir büyüteç olduğuna vakıf şimdilerde tüm evreni kucaklama arzusu ve de güdüsü her nasılda gerçek kıldığı Rabbimin ve okumaktan yazmaya geçtiğim ilk günün üzerinden tamı tamamına sekiz sene geçmişken biliyorum da hala asılı kaldığım o yaşı.

Bin asırlık bir öykü yazarcasına aslında sadece sekiz seneden beri yazdığımın mı nedir yaşamı da asla göstermiyorum ve ikilem içindeyim: belki bin yaşındayım belki de derlediğim cümleler nispetinde henüz sekiz yaşında bir çocuğum.

Bazen insanları gözümde büyüttüğüm bu yüzden kendimi onlarla bir görmeyip hala çocuk kalabilmenin

de mümkün olduğunu kim bilir kaç kere ispatlamışken.

Öncemde asla kayıtlı olmayan bir yazma duygusu ve yazgımı yazmak değil de en azından gün esintili kalemimle sözüm ona bir gün sonramı bir gece evvelinden biçimlendirip yarını kucaklamanın verdiği o bitimsiz coşku elbet benim için bir servet değerinde iken yazmak fiili.

Yazının başındaki o alıntı ve gerçek manada bunu içselleştirdiğim ve tükenmek bilmeyen bir sevgi iken içimdeki meddücezir ve işte hayatın da alametifarikası.

Sözcükler asla yosun tutmayan.

Sözcükler asla ihanet etmeyen ve gerçek anlamda çözemediğim:

Yazmak bir araç mı yoksa amaç mı?

Bununla eşleşen binlerce cümle kurduğum ve kurmaya doyamadığım ne de olsa içimdeki fısıltı ayyuka çıkmışken ve Sağır Sultana dahi ulaşmışken ben nasıl görmezden gelirim bu çikarsız sevgiyi?

Alı al moru mor hayatın: bazen kabuslar gördüğüm bazen umudun sarmalında içimdeki çocuğun saçlarını coşkuyla ve sözcüklerle ördüğüm üstelik görüp gördüğüm ne ki bu yaşa gelene kadar bu yüzden sadece yazarken ve severken tavaf edebilmekteyim kainatı ve içsel yolculuğumda bana eşlik eden illa ki sevgi ve edebiyatı destur edindiğim bir fasıl ki bazen örtüştüğüm hüznü bile masaya yatırıp kendimi kendimle ve sözcüklerle kıyaslıyorum ve çuvaldızı da sadece kendime ve kalemime batırıyorum. Yüzüm gözüm mürekkep içinde ve kokusu asla burnumdan gitmiyor beyaz sayfanın ve kitap yapraklarının.

Neyin hatırına yaşıyorsam...

Yazmayı aşkla eşleştirip manevi anlamda doyuma ulaşırken gözüm de görmüyor hani ne kimseyi ne yalnızlığı ne de eksik olmayan sıkıntıları çünkü yazmak bir büyü; bir coşku ve kıtladığım yüreğim en çok da ket vuran her sıkıntıyı basamak bilip uzandığım zirve elbet aşkın İlahi dokusunda ve d/okunuşunda görmezden gelindiğim zamanların acısını çıkarırken pervasızca sevmenin ve yazmanın tadını çıkarıyorum en çok da mutluluk dilediğim Rabbimden bana ulaşan o İlahi ışığı da yarınlara taşıyorum...